

цими назвами, відтак і біосфера, і техносфера, і ноосфера разом є умовами існування людини.

Становлення етапу ноосфери В.І. Вернадський пов'язує з дією багатьох чинників: єдністю біосфери і людства, єдністю людського роду, планетарним характером людської діяльності та її співрозмірністю з геологічними процесами, розвитком демократичних форм людського співіснування і прагненням народів до миру, небувалим розквітом («вибухом») науки і техніки. Саме узагальнюючи ці явища, ставлячи у нерозривний зв'язок подальшу еволюцію біосфери з розвитком людства, Вернадський впроваджує поняття ноосфери. Спрямованість у майбуття – це характерна риса вчення про ноосферу.

Мислителі першої половини ХХ століття в пророчий спосіб встановили взаємозв'язок усіх процесів на Землі. За словами Вернадського, ніколи в історії в історії людської думки ідея і почуття єдиного цілого, причинного зв'язку усіх явищ, що спостерігаються в науковий спосіб, не мали такої глибини, гостроти і ясності, якої вони досягли сьогодні. У другій половині ХХ століття з'явилася фізико-філософська теорія, що довела істинність цього передбачення. Назва цієї науки – синергетика. Їй вдалося відповісти на два кардинальні філософські питання: як пояснити появу нового у світі, керованому детерміністичними законами, і в чому причина незворотності усього, що відбувається?

Ноосфера – це сфера взаємодії природи і суспільства, в рамках котрої розумна людська діяльність стає головним визначальним чинником розвитку – цей висновок видатного українського мислителя В.І. Вернадського підтверджується усім ходом історичного розвитку на початок нового, третього тисячоліття.

«РОСІЙСЬКА ІДЕЯ» У ФІЛОСОФІЇ М.О.БЕРДЯЄВА

Доп. - Ладна Ю.А., ЕС-52

Наук. кер. – доц. Кобяков О.М.

М.О.Бердяєв належить до «пророчого» типу філософів. У нього немає системи, його інтуїції завжди парадоксальні, він їх

не доводить і не робить спробу примирити, узгодити. Пафосом його творчості є рішуче і безумовне неприйняття будь-якої «об'єктивізації» як такої, що загрожує вільному духу скам'янінням. Реальність для філософа поставала завжди в динаміці, в «творчому акті».

«Російська ідея» - це не лише назва однієї з найвідоміших робіт філософа, це засаднича червона нитка і основний пафос його доробку. В національних глибинах російської душі співіснують два протилежні начала: природна язичницька стихія і аскетично налаштоване православ'я. Величезна територія Російської держави залишили незгладимий слід в російській душі: простір владно тяжіє над росіянином – Західна людина відчуває себе замкнутою малими розмірами простору і на стільки ж малим розмахом душі. Але російська широта і самобутність має, нарешті, проявитись не негативно, а позитивно, в могутності, у творчості, у свободі, у щирості і пристрасті до життя. Для М.О.Бердяєва свобода – це свобода людини перед Богом. Гуманізм і Реформація знищують цю свободу і неодмінно, рано чи пізно, породжують соціальну революцію. Революція не змогла здійснити прав людини і її свободи, вона потерпіла поразку. Адже права людини при забутті прав Бога знищують себе і ще більш поневолюють людину. Контрреволюція і диктатура - це кара і неправда гуманістичної свободи, це кінець тієї інтелігенції, яка так прагнула до революції і готувала її. Російський комунізм, якщо подивитись на нього з точки зору російської історичної долі, є деформація російської ідеї, російського універсалізму і месіанізму, російського пошуку царства правди.

В гострих суперечностях, в питанні про свободу і рабство душі Росії, в її блуканні і її нерухомості ми зіштовхуємося з таємницею співвідношення чоловічого і жіночого. Безмежна свобода обертається не безмежне рабство, вічне блукання - на вічний застій, бо мужньо-чоловіча свобода не оволодіває жіночістю національної стихії всередині Росії. Звідси вічна залежність від іншомовного. Росія завжди відчуває чоловіче начало трансцендентним щодо себе, таким, що приходить

ззовні, а не іманентним. Російська нелюбов до ідей і байдужість до них нерідко переходять у байдужість до істини.

Російська людина не шукає істин, він шукає правди, яку мислить або в релігійний або в моральний або в соціальний спосіб, шукає спасіння. Російський народ, можливо, найбільш духовно багатий народ у світі. Але його духовність занурена в якусь стихійну національну душевність, навіть в тілесність. Дух не оволодіває душевним, і з цього народжується недовіра, байдужість, навіть ворожість до думки, до ідей.

Відродження Росії до нового життя, - робить висновок М.О.Бердяєв, - може бути пов'язане лише з мужніми і активними, творчими силами Духа, з розкриттям Христа в людині і народі, а не з природою – родовою стихією, яка вічно приваблює і поневолює. Це перемога полум'я духу над душевною плоттю.

КАФЕДРА РОСІЙСЬКОЇ МОВИ

О НЕКОТОРЫХ ПРОБЛЕМАХ ОБУЧЕНИЯ РУССКОЙ ИНТОНАЦИИ СТУДЕНТОВ-ИНОСТРАНЦЕВ НА НАЧАЛЬНОМ ЭТАПЕ

Докл. – ст.преп. Голованенко Е.А.,
ст.преп. Киселева А.И.

На начальном этапе обучение русской фонетике студентов-иностранцев включает как теоретические сведения, так и практические навыки, без которых невозможно дальнейшее овладение всеми видами иноязычной речевой деятельности.

Традиционно изучение русского языка как иностранного в вузах России, Украины, других стран ближнего зарубежья начинается с вводно-фонетического аспекта. Бесспорно, этот аспект является основой, фундаментом всего учебного курса русского языка. Практика показывает, что корректировочный курс фонетики продвинутого этапа обучения эффективен лишь